

[1983 நவம்பர் 18]

(உ) க) ன் நிவாரணச் (இரண்டாவது திருத்த) சட்ட முன்வடிவு 1983

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்.

“ தமிழ்நாடு 1983ஆம் ஆண்டு கடன் நிவாரண (இரண்டாவது திருத்த) சட்ட முன்வடிவு* (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண். 43/1983) ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப் பெற வேண்டும் ”.

THIRU T. VENKATA REDDY: Hon. Deputy Speaker, Sir, while welcoming this amendment, I only refer that there is no need for such extension of period, if the authorities apprised of the act in the villages by the concerned authorities. Even after this amendment, I am afraid, if proper publication of the provisions of the Act, in the villages are not done, we may have to bring further extension of time for the Debt Relief Act. I, therefore, request the Hon. Minister to make necessary provision for the proper publication of the provisions of the Act in the villages and Towns, so that poor farmers and other debtors who are eligible for relief under this Act can avail themselves of the opportunity.

I would also like to submit in this connection that whenever applications are made to the Tahsildars, the Tahsildars are prolonging the enquiry. We are able to see that these enquiries are not able to see the end of the day. If the Tahsildars are not provided with any time schedule for the disposal of these enquiries, they are likely to prolong. Under this Act, nowhere any time schedule has been fixed for such disposal.

The Tahsildars must be directed that whenever such applications were received by them from the debtors, such applications must be disposed of expeditiously within six months. Otherwise, the debtors the poor people, who will be loitering and coming very often to the

* 1983ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 26ஆம் தேதிய தமிழ்நாடு சிறப்பு அரசிதழில் வெளியிடப்பெற்றுள்ளது.

1983 நவம்பர் 18] Thiru T. Venkata Reddy]

Tahsildar's office by spending a lot of money, will not get the benefit. Whatever relief they are likely to get by this Act, would be lost by spending huge amounts for coming to Tahsildar's office very often from villages.

The other aspect that I want to submit in this connection is that under Section 7 of the Act, the debtors have to apply for the release of mortgaged properties. Under the original Act—I may bring to the kind attention of the Hon. Law Minister—the relief is given not only to secured debts but also given to unsecured debts. The poor people have executed pronotes to the creditors. In most of the villages, pronotes are transacted instead of the mortgages. Transactions mostly take place under pronotes in most of the villages. If the pronotes are not attracted under Section 7, the people will be put to a lot of difficulties. Section 7 deals with mortgaged properties and not with the debts contracted under pronotes. Unsecured debts are not provided under the Act. Under this Act, persons who borrowed money either in the form of pronotes or bonds cannot go to the Tahsildar and seek relief. To get remedy under the Act, he has to go to the Court. The laudable object under the act should be extended to them also, so that they could get remedy at the Tahsildar's office and there will not be any need for paying fees to the lawyers, Court fees and a lot of money for litigation. They should be enabled to get cheap relief from the Tahsildar. Therefore I request that this laudable object should be extended to poor people to get relief from the Tahsildar, who decides the relief. The Tahsildars should be empowered to deal with unsecured debts. Otherwise the laudable object under this Act will be negated and the poor people will have to suffer. As a lawyer, I know, many people go to the Courts to seek relief and for which they have to pay huge amounts. Therefore, I request the Hon. Minister to bring in a suitable amendment to the main Act itself so that unsecured debts can also be brought under the Tahsildar's purview of enquiry. While providing debt relief to the farmers, the Government also should see that the poor farmers are able to get loans from other sources also. We have got credit societies, Rural Housing Societies and other societies. Such societies must be directed to disburse the amount for the needy people. For instance, Rural Housing Societies and other societies are there. I am afraid for the last one year the Rural Housing Societies are not able to cater to the needs of the Houseless people. They are not getting loans from the Rural Housing Societies. When the Registrar was approached, he pleaded that there are no funds. In one way we are giving relief to the poor people and in another way we are depriving the poor people from getting loans from the societies and

[Thiru T. Venkata Reddy] [1983 நவம்பர் 18]

they are forced to take loans from the usurious money lenders. We are not able to provide loans to the poor people from the Co-operative Societies or Rural Housing Societies. That is the situation prevailing at present. Therefore, I hope and trust that the Government will provide relief to the poor people and also provide adequate facilities to get loans for their needs from other societies under the control of the Government.

There is also a provision under which only persons who are owning less than Rs. 25,000 worth of lands or property are entitled to the benefits under the Act. No guidelines are fixed under the Act, as to how to fix the value of the land or value of the House. These guidelines must be given to the Tahsildars. Otherwise, Tahsildars will misuse their powers. It will only benefit the creditors rather than debtors. When you want to help debtors, you must fix the guidelines so that the Tahsildars can follow them.

With these few suggestions, I welcome this amendment.

(முற்பகல் 11-40)

திரு. இரெ. இராசமாணிக்கம் : மாண்புமிகு பேரவையினுடைய துணைத் தலைவரவர்களே, இன்றையதினம் மாண்புமிகு கூட்டுறவு-சட்ட அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டுவரப் பெற்றிருக்கின்ற தமிழ்நாடு 1983ஆம் ஆண்டு கடன் நிவாரண (இரண்டாவது திருத்த) சட்ட முன்வடிவின் மீது சில கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

1982ஆம் ஆண்டு கடன் நிவாரணச் சட்டத்தின்படி வட்டாட்சியரிடம் மனுக்கள் கொடுக்கும் தேதி ஆறு மாத காலத்திற்கு, 23-2-1983 ஆம் நாள் வரை நீட்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இப்படி மனு கொடுக்கும் காலக்கெடுவை நீட்டிப்பதன் மூலம் கிராமப்புற ஏழை எளிய மக்களைக் கடன் தொல்லையிலிருந்து மீட்டு விட முடியுமா என்றால் முடியாது, எனவே, நிரந்தரமாக அவர்களுக்கு ஒரு பரிகாரம் காணும் வகையில் ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று நமது மாண்புமிகு அமைச்சரவர்களை நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வட்டாட்சியரிடம் தற்போது கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்ற ஏராளமான மனுக்கள் முடிவெடுக்கப்படாமல் தேங்கிக் கிடப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அந்த மனுக்களின் மீது உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்து சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு நிவாரணம் கிடைக்கும் வகையில் முடிவு எடுக்க வேண்டுமென்று அரசு ஆணை

1983 நவம்பர், 18] (திரு. இரெ. இராசமாணிக்கம்)

இட வேண்டும். வட்டாட்சியரிடம் ஒரு மனு கொடுக்கப் படுகிறது என்றால் அதன் மீது முப்பது தினங்களுக்குள் ஒரு முடிவெடுத்து அந்த ஏழை எளிய மக்களுக்கு உடனடியாக நிவாரணம் கிடைக்கும் வகையில் சட்டத்தில் திருத்தம் கொண்டு வர வேண்டுமென்று மாண்புமிகு அமைச்சரவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கிராமப்புறங்களில் பிராமிசரி நோட் மூலம் கடன் வழங்குகிறார்கள். நூற்று ரூபாய் கடனுக்கு மாதத்திற்கு 5 ரூபாய் வட்டி வாங்குகிறார்கள். அந்த வட்டியைக்கூட கடன் கொடுக்கும்பொழுது எடுத்துக்கொண்டுதான் பாக்கித் தொகையைக் கொடுக்கிறார்கள். இப்படி பிராமிசரி நோட் மூலம் கடன்களை வாங்குவதால் கிராமப்புற மக்கள் மிகவும் பாதிக்கப் படுகிறார்கள். ஆகவே, பிராமிசரி நோட் மூலம் கடன் கொடுப்பதை உடனடியாகத் தடை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்படிப்பட்ட கடன் நிவாரணச் சட்டங்களைக் கொண்டு வருவதன் மூலம் கிராமப் பகுதிகளில் வாழ்கின்ற ஏழை மக்கள் கடன் வாங்கும் சூழ்நிலை குறைந்திருக்கிறது. ஏழைகள் கடன் வாங்கித்தான் குடும்பம் நடத்த வேண்டுமென்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது இருக்கின்ற சூழ்நிலையில் ஏழைகள் கடன் வாங்காமல் வாழ முடியுமா என்றால் முடியாது. ஏழைகளின் அத்தனை பண்டங்களும், சாமான்களும் அடகுக் கடையில் இருக்கின்றன அல்லது தனியாரிடத்தில் அடகு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்ற நிலையை நாம் கிராமப் பகுதிகளிலே காண்கிறோம். ஆகவே, குடும்பம் நடத்துவதற்கு மேலும் மேலும் கடன் வாங்குவதற்கு முடியாமல் கஷ்டப்படும் விவசாயிகளுக்கு அல்லது ஏழை மக்களுக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் மூலம் கடன் கிடைப்பதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டும். ஏழைகள் கடன் வாங்க வரும்பொழுது வரம்பில்லாமல் அவர்களுக்குக் கடனைக் கொடுப்பதற்கு எல்லாக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களிலும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழ்நாட்டிலே மூன்றாண்டுக் காலமாக வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அப்படி மூன்றாண்டுக் காலமாகப் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற ஏழைகள் வாழும் வகையில் அல்லது குடும்பம் நடத்தும் வகையில் அரசின் சார்பாக ஏதாவது ஏற்பாடு செய்துதான் ஆக வேண்டும். பருவ மழை தவறியதால் வறட்சியின் காரணமாக கிராமங்களிலுள்ள ஏழை மக்களுக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை, அப்படியே வேலை கிடைத்தாலும் நியாயமான கூலி கிடைக்கவில்லை. எனவே, கிடைக்கின்ற கூலியை வைத்துக்கொண்டு விலைவாசி உயர்ந்திருக்கின்ற இந்த நாளில் குடும்பத்தை நடத்த முடியாமல் அவர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு நிரந்தரமான வேலை

(திரு. இரெ. இராசமாணிக்கம்) [1983 நவம்பர் 18]

கிடைக்கும் வகையிலும், நிரந்தரமான வருமானம் கிடைக்கும் வகையிலும் ஏற்பாடு செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் இந்த அரசைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தஞ்சை மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் மூன்றாண்டுக் காலமாகக் கடும் வறட்சியால் அங்குள்ளவர்கள் பாதிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். சென்ற ஆண்டு தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள 2,172 கிராமங்களில், 1,800 கிராமங்கள் முழுமையாக பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட கிராமங்களிலுள்ள விவசாயிகளுக்கும், ஏழைகளுக்கும் இந்த அரசின் சார்பாகச் சென்ற ஆண்டு எந்த நிவாரணமும் கொடுக்கப்படவில்லை. தனியார் கடன் மட்டுமல்ல, அரசின் மூலமாக, கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் மூலமாக வழங்கப்பட்ட கடன்களையும் திருப்பிச் செலுத்த முடியாமல் விவசாயிகள் அல்லல்படுகிறார்கள். இப்படி பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற விவசாயிகளிடத்திலே அவர்கள் கொடுக்க வேண்டிய கடனுக்காக ஜப்தி நடவடிக்கைகள் கூட செய்யப் படுகின்றன. கூட்டுறவுச் சங்கங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் கூட கடுமையான நடவடிக்கைகள் எடுப்பதிலே ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நிவாரணம் கிடைக்கக்கூடிய வகையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட வேண்டும். 1,800க்கும் மேற்பட்ட கிராமங்களிலே உள்ள மக்கள் மூன்றாண்டுக் காலமாக வாங்கி இருக்கின்ற கடன்களை அரசின் சார்பிலே தள்ளுபடி செய்ய வேண்டும். அதற்கு முன்னாலே அவர்கள் வாங்கிய கடனுக்குரிய வட்டியையாவது ஓரளவுக்குத் தள்ளிப்போடவேண்டும் என்று நியாயத்தின் அடிப்படையில் விவசாயிகளின் சார்பாக நான் கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்த ஆண்டும் பாதிப்பு ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இந்த ஆண்டு தண்ணீர் விடவில்லை. பல கிராமங்களில் சாகுபடி செய்யாமல் தரிசாக நிலங்கள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படி நிலங்களைத் தரிசாகப் போட்டுவிட்டு விவசாயத் தொழிலாளர்கள் வேலை செய்ய முடியாத காரணத்தால் பட்டினியாகக் கிடக்கிறார்கள். வேலைக்காக அவர்கள் பல கிராமங்களைத் தாண்டிச் செல்லவேண்டிய நிலைமையிலே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே அவர்களுக்கு ஒரு நியாயமான ஊதியம் கிடைக்கக் கூடிய வகையிலே ஏற்பாடு செய்வதோடு அவர்கள் வாங்கி இருக்கின்ற கடன்களையும் தள்ளுபடி செய்யக்கூடிய வகையில் இந்தச் சட்டத்திலே திருத்தம் கொண்டுவர வேண்டும் என்று மாண்புமிகு கூட்டுறவு சட்டத்துறை அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டு கூட்டுறவுக் கடன்களையும் தள்ளுபடி செய்து கொடுங்கள் என்று கேட்டு அமைகிறேன். நன்றி, வணக்கம்.

திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள் : மாண்புமிகு சட்டப் பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கின்ற இந்தக் கடன் நிவாரணச் சட்டத்தின் மீது இரண்டொரு கருத்துக்களை சொல்ல விரும்புகிறேன்.

1983 நவம்பர் 18] (திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்)

இன்றைய தினம் கிராமங்களிலே பிராமிஸரி நோட் எழுதிக் கொடுத்து கடன் வாங்குகின்றவர்கள் தங்களுடைய சொத்து, சுகங்களை எல்லாம் இழக்கக் கூடிய நிலைமை இருக்கின்றது. அப்படி வாங்குகின்ற கடன்களுக்கு 100க்கு 5 ரூபாய், 10 ரூபாய் என்ற அளவுக்குக் கூட வட்டி வசூலிக்கப்படுகின்ற நிலைமைகள் இருக்கின்றன. மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொன்னதைப் போன்று சில இடங்களில் 100 ரூபாய் கடன் கொடுக்கப்படுகின்றது என்றால் 10 ரூபாயை முதலிலேயே எடுத்துக்கொண்டு 90 ரூபாய்தான் கொடுக்கிறார்கள். சில இடங்களில் 3 மாத வட்டியைக் கூட மொத்தமாக எடுத்துக்கொண்டு மீதியினைத் தான் கொடுக்கின்ற நிலைமை இருக்கின்றது. மேலும் இப்படி கடன் கொடுக்கின்றவர்கள் சில இடங்களில் நிலங்களைக் கிரயமாக எழுதி வாங்கிக் கொண்டு, அதாவது விமிடெட் கிரயம் என்ற வகையிலே 3 ஆண்டு 5 ஆண்டு என்று எழுதி வாங்கிக் கொண்டு கொடுக்கிறார்கள். கடன் வாங்கியவர்கள் அந்தக் குறிப்பிட்ட காலத்திலே கடனைத் திருப்பிக் கொடுப்பதற்காக அவர்களைத் தேடும்போது கடன் கொடுத்தவர்கள் எங்கேயாவது போய் தலைமறைவாக இருந்துவிட்டு அதனால் குறிப்பிட்ட காலம் முடிந்துவிடுவதன் காரணத்தால் எழுதிக் கொடுத்தவர்களின் நிலத்தை அபகரித்துக்கொள்ளக்கூடிய நிலைமைகள் எல்லாம் இருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளை எல்லாம் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட கேஸ்கள் எங்கெங்கு இருக்கின்றனவோ அங்கெல்லாம் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். இதுபற்றி தாசில்தார் மூலமாகவோ அல்லது அதிகாரிகள் மூலமாகவோ புகார் கொடுத்தால் உடனே அதற்கான நிவாரணத்தை அளிக்கக்கூடிய சூழ்நிலை உருவாக்கப்படவேண்டும்.

அடுத்து ஏழை மக்களுக்கு கிராமிய கூட்டுறவு வீடு கட்டும் திட்டத்தின் கீழ் கடன் கொடுக்கப்படுகின்றது. அந்தக் கடன்களைப் பொறுத்தவரையில் ஸ்பர்ஸ்ட் இன்ஸ்டால்மென்ட் கொடுத்து ஓராண்டு ஆனதற்குப் பிறகு செகன்ட் இன்ஸ்டால்மென்ட் கொடுக்கப்படுகின்றது. இதனால் வீட்டையே கட்டி முடிக்க முடியாத சூழ்நிலைகள் கூட ஏற்பட்டுவிடுகின்றன. மொத்தமாக அந்தக் கடன் தொகை 6,000 ரூபாய் என்றால் அதிலே 4,500 ரூபாய் மூன்று முறையாகக் கொடுக்கப்படுகின்றது. அப்படிக் கொடுக்கப்படுவதன் காரணத்தால் ஏழை மக்களால், வீடு இல்லாத மக்களால் அந்தப் பணத்தை வைத்து உடனடியாக வீட்டைக் கட்டிக்கொள்ள முடியாத நிலைமை இருக்கின்றது. எனவே இதுபற்றி மாண்புமிகு தொழிலாளர் நலத்துறை அமைச்சர் அவர்களும், கூட்டுறவு சட்டத்துறை அமைச்சர் அவர்களும், நிதியமைச்சர் அவர்களும் கலந்து பேசி உடனடியாக அந்தக் கடன்களைக் கொடுப்பதற்குரிய நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டும்.

(திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்) [1983 நவம்பர் 18]

அடுத்து தேசியமயமாக்கப்பட்ட வங்கிகளில் விவசாயிகள் கடன் வாங்கினால் 3 மாதத்திற்கு ஒரு முறை வட்டி கட்ட வேண்டி இருக்கின்றது. அப்படி கட்டாமல் 3 மாதத்திற்கு மேல் காலம் கடந்துவிட்டால் அதற்கு காம்ப்வுண்ட் இன்டரஸ்ட் போடுகின்ற நிலைமை இருக்கின்றது. வெளியிலே 2 ரூபாய் வட்டிக்குக் கடன் வாங்கினால் வருகின்ற வட்டியினைவிட இது அதிகமாக ஆகின்ற நிலைமை இருக்கின்றது. எனவே இப்படி தேசியமயமாக்கப்பட்ட வங்கிகளில் மூன்று மாதத்திற்கு ஒருமுறை வட்டி கட்டவேண்டிய நிலைமை இருப்பதால் மக்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்படுகின்ற நிலைமை ஏற்படுகின்றது. அதாவது காம்ப்வுண்ட் இன்டரஸ்ட் கட்ட வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டு விடுகின்றது. எனவே இதை பற்றி எல்லாம் மத்திய அரசுக்கு எழுதி காம்ப்வுண்ட் இன்டரஸ்ட் இல்லாமல் 6 மாதத்திற்கு ஒரு முறை அல்லது ஆண்டுக்கு ஒரு முறை பணத்தைத் திருப்பிக் கட்டலாம் என்ற நிலைமையை உருவாக்குவதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் ஏற்பாடு செய்தால் அது சாலச்சிறந்ததாக இருக்கும்.

அடுத்து கடன் நிவாரணங்கள் அளிக்கப்படுவது பற்றி கிராமங்களிலே இருக்கின்ற மக்களுக்குத் தெரியவில்லை. கடன் நிவாரணத்திற்காக மனுக்கள் கொடுப்பது பற்றி தெரியாமல் இருக்கிறார்கள். நாம் பத்திரிகையிலே போடுகிறோம், ரேடியோவிலே சொல்கிறோம். இருந்தாலும் தெரியவில்லை. எனவே இதற்கு இன்னின்ன சாலை என்று இல்லாமல் அப்போதைக்கப்போடி சொல்லி, அந்த வகையிலே சம்பந்தப் பட்ட அதிகாரிகளிடத்திலே மனுக்கள் கொடுக்கப்பட்டால் அவற்றை உடனுக்குடன் பரிசீலனை செய்து நிவாரணத்தை கால விரயம் செய்யாமல் கொடுப்பதற்குரிய வகையில் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டு என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன்.

(முற்பகல் 11-50)

திரு. கே. ஆர். சுந்தரம் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் திருத்த மசோதாவின் மூலம் காலக்கெடுவை நீட்டிப்பதில் எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை, வரவேற்கத்தக்கது. இப்படிக் காலத்தை நீட்டிப்பதன் மூலமாக கடன் பெற்றவர்களுக்கு நிவாரணம் கிடைக்கும் நிலை கிராமப் புறங்களில் இல்லை. கிராமப் புறங்களில் உள்ள மக்கள் மனு செய்வதற்குக் கூட உற்சாகப்படுவது இல்லை. அவர்களுக்கு அதில் நம்பிக்கை இல்லை. மனு செய்கிறவர் தாசில்தார் அலுவலகத்திற்கும், ஆர்.டி.ஓ. அலுவலகத்திற்கும் பலமுறை சென்று வருவதால் சலிப்பு ஏற்பட்டு கடன் நிவாரணம் பெறும் நிலையையே வெறுத்து விடுகிறார். இன்றைக்குக் கடன் நிவாரண மனுக்களைப் பரிசீலிப்பதற்காக தாசில்தாருக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது.

1983 நவம்பர் 18] (திரு.கே. ஆர். சுந்தரம்)

இன்றைக்கு தாசில்தார்கள்ளுக்கு எத்தனையோ வேலைகள் சுமத்தப்பட்டு இருக்கின்றன. என்னைத் தெரிந்து, மனு செய்தவர்கள் தாசில்தாரால் நேரடியாக அழைக்கப்பட்டு அலுவலகத்திற்குச் செல்லும் நேரத்தில், தாசில்தார் அவர்கள் வேறு வேலையாக வெளியே சென்று இருக்கிறார்கள் என்பதற்காக ஒரு நாள் முழுவதும் காத்து இருந்து திரும்பும் சூழ்நிலை இருக்கிறது. ஆகவே, இந்தக் கடன் மனுக்களைப் பரிசீலிப்பதற்காக தனித் தாசில்தார் நியமனம் செய்தால் இந்தப் பிரச்சனையை ஓரளவிற்குத் தீர்க்கமுடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இதை அரசு கவனிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கடன் பட்டவர்கள் மனு செய்வதற்கு காலக்கெடு நிர்ணயிக்கும் நேரத்தில், அந்தத் தகவல் அவர்களுக்குத் தெரியும் வகையில் கிராமப்புறங்களில், பஞ்சாயத்து மூலமாகவும், கிராம நல அலுவலர்கள் மூலமாகவும் விளம்பரப்படுத்த ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தத் திட்டம் நல்லமுறையில் நிறைவேறுவதற்கு இது மிகவும் அவசியம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அது மட்டுமல்ல, கடன் பட்டவர்கள் 4 ரூபாய்க்குக் கீழே வருமானம் உள்ளவர்கள் என்ற சான்றிதழ்களை அவர்களே — கடன்பட்டவர்களே நிரூபிக்கவேண்டும் என்று இருப்பதை, கடன் கொடுத்தவர்கள் நிரூபிக்கவேண்டும் என்ற வகையில் திருத்தம் கொண்டு வந்தால் சரியாக இருக்கும் என்று கூறி, அந்த வகையில் கடன் பெற்றவர்கள் நல்ல வகையில் பயன்பெறச் செய்வதற்கு உகந்த முறையில் இந்தச் சட்டத்தில் திருத்தம் கொண்டுவந்து, அதற்காக தனித் தாசில்தார் அமைக்கவும் அரசு முன்வந்து, இந்தச் சட்டத்தை மக்களுக்குப் பயன் உள்ள வகையில் ஆக்கித்தர வேண்டும் என்று கேட்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. கே. சிவசாமி : பேரவை துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1982ஆம் ஆண்டு அடகுக் கடைக்காரர்கள் திருத்தச் சட்டத்தின் மீது என்னுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இந்தத் திருத்தத்தின் மூலம் இன்னும் 6 மாத சாலத்திற்கு நீட்டிப்பு கேட்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஒவ்வொரு முறையும் இப்படி 6 மாதத்திற்குக் கால நீட்டிப்பு கேட்டுக் கொண்டு இருப்பதற்கான காரண காரியங்கள் என்ன என்பதைப் பார்த்தால், கிராமப்புறத்தில் உள்ள மக்கள் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் மனு செய்யாமல் இருந்தார்கள், ஆகவே, அந்த மக்களின் கவனத்திற்கு இதைக் கொண்டு வருவதற்காக இந்தக் கால நீட்டிப்பு தேவை என்று சொல்லப்படுகிறது. கடன் நிவாரணம் கோருவதற்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட தேதி அந்த மக்களுக்குத் தெரியவில்லை. அவர்களின் நன்மைக்காக நிறைவேற்றப்பட்ட

(திரு. செ. சிவசாமி) [1983 நவம்பர் 18]

சட்டங்கள் அவர்களுக்குப் போய்ச் சேரவில்லை என்பது நமக்குத் தெரிகிறது. அதன் காரணமாக இந்தத் திருத்தத்தை இங்கே கொண்டு வந்து இருக்கிறார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

இதிலே குறிப்பிட்டுள்ளபடி, 24-8-1982 ஆம் ஆண்டில் இருந்து 18 மாதங்களுக்கு நீட்டிக்கப்படுவதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதாவது, 24-2-1984 வரை அந்த மக்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்க இந்தச் சட்டம் வகை செய்கிறது. இப்படி குறிப்பிட்ட தேதி நிர்ணயிக்காமல், எந்த நேரத்திலும், எந்த அளவிலும், அந்தக் கடன்பட்டவர்கள் அந்த நிவாரணத்தைப் பெற தகுதியுடையவர்களாக இருந்தால் எப்போது வேண்டுமானாலும் நிவாரணம் பெறும் வகையில் இதை மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஏனென்றால் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் நிவாரணம் பெறவேண்டும் என்றால், நிச்சயமாக அவர்களால் நிவாரணம் பெற முடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டு இருக்கிறது. ஆகவே இந்தக் குறிப்பிட்ட காலத்தை நிர்ணயிக்காமல், அவர்கள் எந்தக் காலத்தில் நிவாரணம் பெற முடியுமோ, நிவாரணம் பெற உரியவர்களாக ஆகிறார்களோ அந்தக் காலத்தில் அதைச் செய்து கொள்ளலாம் என்கிற அளவில் அவர்களுக்கு நிவாரணம் தருகிற முறையில் இந்தச் சலுகையைச் செய்து தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அது மட்டுமல்ல. இன்றைக்குத் தாசில்தார் ஆபீசில் போய்ப் பார்த்தால் ஆயிரக்கணக்கான மனுக்கள் குவிந்திருக்கின்றன. அங்கு செல்லக்கூடிய நேரத்தில் ஒரு சீட் கொடுத்து உட்கார வைக்கிறார்கள். உட்கார வைத்து எதைச் செய்ய முடியுமோ அதைச் செய்கிறார்கள். குறிப்பாக அடகுக்கடைக்காரர்கள் அந்த நன்மையைப் பெற்றுவிடுகிறார்கள். சாதாரண விவசாயி சென்றால் 'அழுக்கு வேட்டிகாரன்', போ என்று சொல்லக் கூடிய நிலையில்தான் இருக்கிறது. அந்த அளவுக்குத்தான் நிலைமை இருக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு மதிப்பு கொடுக்கப்படுவதில்லை; அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்பதில்லை, தேவையான ரிக்கார்டு இருந்தாலும் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை; அரசாங்கம் கொடுக்கின்ற சலுகைகளை விவசாயிகள் பெற முடியவில்லை.

அதே நேரத்தில் தாசில்தார்கள் எந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தால், சில தாசில்தார்கள் காட்டு தர்பார் நடத்துகின்ற முறையிலே இருக்கிறார்கள். வேறு வழியிலே கவனத்தைச் செலுத்தி ஆயிரக்கணக்கில் சம்பாதிக்கக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறார்கள்.

1983 நவம்பர் 18]

(திரு. செ. சிவசாமி)

இன்றைக்கு முகவை மாவட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால் ஓர ள்வுக்கு மழை பெய்தது. அதற்குப் பின்னால் கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதத்திற்கு மேலாக மழை இல்லை. நானும், திரு. உ. சுப்பிரமணியன் அவர்களும் அங்கே சென்று பார்த்தோம். மழை இல்லாமல் வறட்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் அதுபற்றி விவாதிக்க ஒத்திவைப்புத் தீர்மானம் கொடுத்திருக்கிறோம். அந்த ஒத்திவைப்புத் தீர்மானம் எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. அந்தப் பகுதிமக்கள் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஏழை எளிய மக்கள். இந்த நிலையிலே அந்த ஏழை எளிய மக்களுக்குக் கடன் நிவாரணம் கிடைக்கின்ற முறையிலே கடன் நிவாரணச் சட்டத்தை திருத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதைப்போன்று கூட்டுறவுக் கடனைப் பொறுத்தவரையிலும் அதிலிருந்தும் நிவாரணம் பெறக்கூடிய வகையில், அவர்கள் வாழ்வதற்கு நல்வழி செய்து, வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அரசாங்கம் எத்தனை சட்டங்களைக் கொண்டுவந்தாலும் இன்றைக்குப் புள்ளி விவரங்களைப் பார்த்தால் மக்களின் வாழ்க்கை மேம்பாடு அடைய வில்லை; வறுமைக் கோடுதான் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. 1975 ஆம் ஆண்டு கணக்குப்படி வறுமைக் கோட்டிற்கு கீழே இருந்தவர்கள் 45 சதவீதம் மக்கள். அந்தக் கணக்கு இன்றைக்கு 62 சதவீதமாக மேலே போய் இருக்கிறது. இந்த நிலைமை ஏன் என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஏழை எளிய மக்களுக்கு கொடுக்கக்கூடிய சலுகைகள் அவர்களுக்கு கிடைக்கவில்லை; வேறு எங்கோ போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. ஆகவேதான் சர்வசாதாரண நிலையில் இருக்கிற மக்கள் மேலே வரமுடியாமல், வறுமையிலேயே வாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மத்திய வர்க்கத்தில் இருந்தவர்கள் ஏழைகளாக மாறுகிறார்கள்; ஏழை விவசாயியாக இருந்தவர்கள் கூலி விவசாயிகளாக மாறுகிறார்கள்; கூலியாக இருந்தவர்கள் இன்னும் கீழே போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப் பட்ட நிலைமையில் எந்தவிதமான சட்டம் வந்தாலும் செல்லுபடியாகாமல் இருக்கிறது; வறுமைக் கோடு வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இதை எல்லாம் சிந்தித்துப் பார்த்து, ஒட்டுமொத்தமாக இப்படிப்பட்ட சங்கடங்களைப் போக்குகின்ற வகையில், மாற்றங்களைச் செய்து அரசாங்கம் ஒரு நல்ல சட்டத்தைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நல்ல சட்டத்தைக் கொண்டுவந்து சமுதாய மாற்றத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும். அப்படி சமுதாய மாற்றம் ஏற்படாதவரையில் இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்கள் தொடர்ந்து இருக்கத்தான் செய்யும். கஷ்டங்களைப் போக்க சட்டங்கள் பயன்பட வேண்டுமென்று சொல்லி, முடித்துக்கொள்கிறேன், வணக்கம்.

[1983 நவம்பர் 18]

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே, இந்தக் கடன் நிவாரணச் சட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் எந்த நல்ல நோக்கோடு இது கொண்டுவரப்பட்டது என்பது அவைக்கு ஏற்கனவே நான்கு முறை எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. குறிப்பாக 1976 ஆம் ஆண்டு குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சிப் பொறுப்பில் தமிழகம் இருந்தபோது ஒரு கடன் நிவாரணச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. அது வட்டியைத் தள்ளுபடி செய்து, கடனையும் தள்ளுபடி செய்து, கிராமப்புற மக்களுக்கு மட்டும் உதவி செய்யும் நோக்கோடு கொண்டுவரப்பட்டது. ஆனால் 1976 ஆம் ஆண்டு வரையில் தமிழ்நாட்டில் கடனை முழுமையாக ரத்து செய்து, ஏழை எளிய மக்கள், நலிந்த பிரிவு மக்கள் பட்டிருக்கின்ற கடன் தொல்லையிலிருந்து விடுதலை பெற எந்த ஒரு சட்டமும் கொண்டுவரப்படவில்லை என்பதை அவையின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருவது என்னுடைய கடமை என்று கருதுகிறேன்.

1976 ஆம் ஆண்டிலே தமிழகம் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சிப் பொறுப்பிலே இருந்தபோது கொண்டுவரப்பட்ட சட்டம் கூட கிராமப்புறங்களிலே உள்ள மக்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மட்டும், 2,400 ரூபாய்க்கும் கீழே வருமானம் உள்ள மக்களுக்கு மட்டுமே சலுகை கிட்டும் ஒரு நிலையில் கொண்டு வரப்பட்டது. ஆனால் 1980 ஆம் ஆண்டில்தான் தமிழக வரலாற்றிலேயே முதன் முறையாக 4800 ரூபாய்க்கும் கீழ் வருமானம் உள்ள அனைத்து ஏழை எளிய மக்களும்—அவர்கள் நகரப்புறங்களில் இருந்தாலும், கிராமப்புறங்களில் இருந்தாலும், உழவர்களாக இருந்தாலும்—பயன்படுகின்ற வகையில், 4800 ரூபாய்க்குக் கீழே வருமானம் உள்ளவர்கள் என்று நிரூபிக்கப்படும்போது அவர்கள் சந்தித்த கடன், வட்டி முழுவதும் ரத்து செய்யப்பட வேண்டும் என்ற புரட்சிகரமான சட்டத்தை இந்த அரசுதான் முதன்முதலாக ஈடேற்றியது என்பதை இந்த அவை நன்கு அறியும்.

(நண்பகல் 12-00)

அப்படி அந்தச் சட்டத்தை நாம் நிறைவேற்றியபோது பட்டி தொட்டிகளிலே இருக்கின்ற மக்களுக்கு அது கிராமத்திலுள்ள மக்களுக்குப் பலன் அளிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கோடு போதிய அவகாசம் தரவேண்டும், விளம்பரமும் நல்லமுறையில் தரவேண்டும் என்ற முறையில் நாம் ஆரம்பத்தில் நீட்டிப்பைச் செய்தோம். நீட்டிப்புச் செய்கின்ற காரணத்தால் விளம்பரமே இல்லை என்ற பொருள் அல்ல. மக்களுக்கு விளம்பரம் தரப்பட்டிருக்கிறது. அந்தந்த அரசியல் கட்சிகளும் கூட பொறுப்பேற்று இப்படி ஒரு சட்டம் இருக்கிறது, தமிழக அரசு புரட்சித் தலைவர் அரசு தமிழக வரலாற்றில் முதல் முறையாக 4,800 ரூபாய்க்கும் கீழ் கடன்பட்டுள்ள அனைத்து ஏழைகளுடைய கடனையும் வட்டியை

1983 நவம்பர் 18] [திரு. சி. பொன்னையன்]

யும் முழுவதுமாக ரத்து செய்திருக்கிறது என்பதை நீங்களும் சொல்லாமல் இல்லை ; நாங்களும் சொல்லாமல் இல்லை. அரசு இயந்திரம் இதுகுறித்து விளம்பரம் செய்யாமல் இல்லை. இருந்தபோதிலும் முழுவதுமாக அந்தப் பலன் அவர்களுக்குச் சென்று அடைய, விவரம் தெரியாத காரணத்தால் எப்படி தாசில் தாரை அணுகுவது, யார் மூலம் அணுகுவது என்பதுகூடத் தெரியாத அளவிற்கு படியாத மக்கள் அதிகமாக இருக்கின்ற காரணத்தால், பட்டி தொட்டிகளில் அதற்காக சில அமைப்புகளை இந்த அரசு ஏற்படுத்தியது. ஏற்கனவே இந்த அவையிலே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் கூறிய சில ஆலோசனைகளை ஏற்று, மாண்புமிகு தமிழகத்தினுடைய முதல்வர் அவர்கள் உத்தரவிட்டார். அந்த உத்தரவின் அடிப்படையில் தாசில்தார்கள் சில நேரங்களிலே தவறு செய்கின்றார்கள் என்ற தகவல் வந்தபோது தக்க நடவடிக்கை எடுப்பதோடு அல்லாமல் ஒரு ஆலோசனைக் குழுவையும் அமைக்க வேண்டும் என்ற உத்தரவை இந்த அரசு இட்டிருக்கிறது.

ஏதோ தமிழகத்தில் இருக்கிற தாசில்தார்கள் அனைவருமே தவறானவர்கள் என்ற நோக்கத்தோடு நாம் பேசக்கூடாது. காணும் எந்த ஒரு சட்டமாக இருந்தாலும் அந்தச் சட்டத்தை ஈடேற்ற வேண்டிய பொறுப்பு அரசு இயந்திரத்திற்குத்தான் இருக்கிறது. அரசு இயந்திரம் கழலவேண்டுமானால் அனைவருமே குற்றவாளிகள் என்று நாம் எண்ணுவோமேயானால் எந்தப் பிரச்சினையையும் நாம் ஈடேற்றமுடியாது என்பதையும் நாம் கருத்தில் கொண்டு செயல்பட வேண்டியிருக்கிறது. சில தாசில்தார்கள் ஏனோதானோ என்று இருந்தால், வேறு பல பணிகள் காரணமாக பிரச்சினையை அணுகாமல் இருந்தால் ஏழைகளுக்கு குறுகிய காலத்தில் எதிர்பார்க்கின்ற காலத்தில் எதிர்பார்க்கின்ற பலன் கிட்டாமல் போய்விடுகிறது என்பதை இந்த அரசு உணர்ந்த காரணத்தால்தான் இந்தச் சட்டத்தை ஈடேற்றுவதற்கு தனி தாசில்தார்களை டெபுட்டி தாசில்தார்கள் என்ற அளவிலே, இதற்காக கடன் நிவாரணச் சட்டத்தில் ஏழைகளுக்கு சலுகை அளிக்கக்கூடிய இந்தச் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்த தனி அமைப்பையும் நாம் ஒவ்வொரு வட்டத்திலேயும் உருவாக்கியிருக்கிறோம் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்வது என்னுடைய கடமை என நான் எண்ணுகிறேன்.

அதுமட்டுமல்லாமல் இன்னும் ஒரு உத்தரவை நாம் இட்டோம். அந்த உத்தரவின் அடிப்படையில் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலேயும் பணி செம்மையாக நடைபெறுகிறதா, ஏழைகளுக்கு எத்தகைய ஆலோசனைகளை வட்ட அளவிலே வழங்குவது என்பதைக் கூறுவதற்கும் தாசில்தார்கள் தாமதப்படுத்தினால் அந்த தாமதத்தைக் களைவது எப்படி என்பதை அறிவுறுத்த

[திரு. சி. பொன்னையன்] [1983 நவம்பர் 18]

வும் மாவட்ட அளவிலே ஒரு குழுவையும் வட்ட அளவிலே ஒரு குழுவையும் அமைக்க வேண்டும் என்ற உத்தரவை இந்த அரசு இட்டிருக்கிறது.

அது மட்டுமல்லாமல் இந்தக் குழு குறைந்தபட்சம் 5 உறுப்பினர்களை உள்ளடக்கி இருக்க வேண்டும் என்றும் அந்த 5 உறுப்பினர்களில் ஒருவர் விவரம் புரிந்த வழக்கறிஞராக இருக்க வேண்டும் என்றும் நாம் உத்தரவிட்டு, இதுகாறும் 11 மாவட்டங்களிலே அது நடைமுறைக்கு கொண்டுவரப்பட்டு இருக்கிறது என்று சென்ற அவையிலே நான் உறுதிமொழி தந்தேன். அந்த உறுதிமொழியின் அடிப்படையிலே மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் ஆணையிட்டு தற்போது 11 மாவட்டங்களில் ஏழைஎளியவர்களுக்கு—வட்ட ஆட்சியருடைய அலுவலகத்தை நோக்கி ஏழைகள் செல்லுகிறபோது மாண்புமிகு உறுப்பினர் சிவசாமி ரெக்கார்டுகள் வந்தால் ரெக்கார்டுகளை வாங்குவதில்லை என்று சொன்னார்கள். அது கடந்த காலமாக இருக்கலாம். ஆனால் தற்போது இல்லை. அவர்களுக்கு அப்படி உதவுவதற்காகத்தான் ஆலோசனைக் குழுக்கள் போட்டு, அந்தக் குழுவிலே கண்டிப்பாக ஒரு வழக்கறிஞர் இருக்க வேண்டும் என்றும் அந்த வழக்கறிஞர் கூட ப்ரி லீகல் எய்ட் போர்டிலே இருக்கிறவர்—ஏழை எளியவர்கள் நலனில் அக்கரையோடு செயல்படுவதற்காக அமைக்கப்பட்ட அரசினுடைய உதவியோடு இருக்கின்ற அந்த ப்ரி லீகல் எய்ட் போர்டிலே அங்கத்தினராக இருக்கிற வழக்கறிஞர்கள் ஏழை எளியவர்களின் நலனில் அக்கறை உள்ள வழக்கறிஞர்கள், அவர்களில் ஒருவர்—இதில் உறுப்பினராக இருக்க வேண்டும் என்றும் உத்தரவிட்டு இந்தச் சட்டத்தை நாம் தற்போது நடைமுறைப்படுத்தி வருகிறோம்.

அதுமட்டுமல்லாமல் இந்த அரசினுடைய நோக்கத்தை பொறுத்தவரைக்கும் மாண்புமிகு உறுப்பினர் பலரும் பல வாறு பேசினார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் வெங்கட்ட ரெட்டி அவர்கள் பேசுகின்றபோது டைம் லிமிட் பார் டிஸ்போசல் வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அந்த டைம் லிமிட் பார் டிஸ்போசல் இந்த சட்டத்திலே கொண்டுவர வேண்டும் என்பதல்ல. Ex cutvi instructions also would be sufficient. என்ற முறையிலே அந்த உத்தரவினையும் இட்டு, குறிப்பிட்ட கால அளவிலே அதைக் கண்டுபிடித்து முடிக்க வேண்டும் என்ற ஒன்றையும் நாம் நறைமுடைப்படுத்தி வருகிறோம்.

அதுமட்டுமல்லாமல் செக்யூர்ட் லோன், அன்-செக்யூர்ட் லோன் என்ற இந்த 2 கடன்களையும், அன்செக்யூர்ட் லோன் என்று சொல்லக்கூடிய பிராமிசரி நோட் போன்ற கடனையும் எல்லாம் இதிலே பரிசீலிப்பது இல்லை என்ற கருத்தை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சிலர் எடுத்துச் சொன்னார்கள், அது தவறு,

1983 நவம்பர் 18] [திரு. சி. பொன்னையன்]

இந்தச் சட்டத்தைப் பொறுத்தவரைக்கும். Whether a debt is a secured debt or unsecured debt, that is secured by the Act காரணம் செக்யூர்டாக இருக்குமானால், சிலர் சொத்தை வைத்து கடன் வாங்குகிறார்கள், மற்ற பிராட்பர்ட்டியை வைத்து கடன் வாங்குகிறார்கள். இதற்கு தாசில்தாருக்கு அதிகாரம் இருக்கிற அதேநேரத்திலே பிராமிசரி நோட் போன்ற ஒரு கடனாக இருக்குமானால் தெளிவாக முடிவின் இருக்கிறது.

அன்-செக்யூர்ட் டெட்டைப் பொறுத்தவரைக்கும் unsecured debt Act declares that the debt is wholly discharged ஆனால் பிராமிசரி நோட் என்று வருகிறபோது Promissory notes covered by the Negotiable Instruments Act என்ற அந்தச் சட்டத்திற்கு உட்பட்டுவிடுகிறது. இந்தச் சட்டத்திலே பாராளுமன்றம் திருத்தம் கொண்டுவர வேண்டியதிருக்கிறது. பாராளுமன்றத்திலே இந்த சட்டத்திலே திருத்தத்தைக் கொண்டு வருகிறபோதுதான், அன்-செக்யூர்ட் லோனுக்கும் இதுபோன்று பாதுகாப்பைத் தரமுடியும். இருந்தபோதிலும் இந்தச் சட்டத்தில் அன்-செக்யூர்ட் லோனுக்கு பாதுகாப்பு எப்படி கிட்டுகிறது என்றால் அவருடைய கடன் முழுவதும் ரத்து செய்யப்பட்டதாக சட்டம் அறிவித்து விடுகிறது. ஆனால் கடனைத்தந்த அந்த கிரடிட்டார், இல்லை இந்தச் சட்டம் செல்லாது, அல்லது கடன்பெறக்கூடிய தகுதியை இவர் பெற்றவர் அல்ல என்று சொல்லுவாரேயானால், அவர்தான் நீதிமன்றத்திற்குச் செல்ல வேண்டுமேயொழிய, அந்தக் கடனாளி நீதிமன்றம் செல்லவேண்டியதில்லை. நீதிமன்றத்திற்கு அந்தக் கடன் கொடுத்தவர் சென்று அந்தக் கடன் வாங்கியவர், அந்த பிராமிசரி நோட்டிலே கடன் வாங்கியவர், இந்தச் சட்டத்தினுடைய பயனைப் பெறக்கூடிய தகுதியற்றவர், 4800 ரூபாய் வருமானத்திற்கு மேல் வருமானம் உள்ளவர் என்று அவர் கருதுவாரேயானால் நீதிமன்றத்திலே அதை நிரூபிப்பது அவருடைய கடமை என்ற முறையிலே இந்த அன்-செக்யூர்ட் லோனுக்கும் பாதுகாப்பு இருக்கிறது என்பதை நான் சொல்லவிரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் வெங்கட்ட ரெட்டி அவர்கள் பேசுகின்றபோது ரூரல் ஹவுசிங் கோ-ஆப்பரேட்டிவ் சொசைட்டிகளைப் பொறுத்தவரைக்கும் சொன்னார்கள். I think he refers to the Rural Housing Co-operative Societies என்று நான்கருதுகிறேன். அந்த Rural Housing Co-operative Society பொறுத்த வரைக்கும் கிராமத்திலே இருந்த மக்களுக்கு கடன் கொடுப்பதில் அவர்கள் தாராளமாகத்தான் நடந்து வருகிறார்கள். ஆனால் பிரச்சினை ஒன்று இருக்கிறது ரூரல் ஹவுசிங் கோ-ஆப்பரேட்டிவ் சொசைட்டிக்கு வேண்டிய உதவியினை நாம் பெறுகிறபோது, எல்.ஐ.சி. மூலமாக கடனைப் பெறுகிறோம், அதோடு ஹட்கோ மூலமாக கடனைப் பெறுகிறோம். மத்திய அரசினுடைய உதவியும், உறுதுணையும்

[திரு. சி. பொன்னையன்] [1983 நவம்பர் 18]

இதற்குத் தேவையாக இருக்கிற காரணத்தால் சில நேரங்களில் போதிய அளவிற்கு நாம் எதிர்பார்க்கின்ற உதவி கிட்டாத நேரத்தில், பிரச்சினைகள் எழுமையொழிய, இந்த அரசைப் பொறுத்த வரைக்கும், ரூரல் ஹவுசிங் ஸ்கீம் மூலமாக வெற்றியடையவேண்டும். அதன் மூலமாக நலிந்த பிரிவினருக்கு நலன்கிட்ட வேண்டும் என்பதற்காக தீவிர நடவடிக்கைகளை எடுத்து வருகிறது என்பதை நான் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அது மட்டுமல்லாமல், மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எதற்கு நீட்டிப்பு, நீட்டிப்பு என்று சொல்கிறார்கள். இந்தச் சட்டமே இல்லாத நேரத்தில், ஏழை எளியவர்களுடைய ரத்தத்தை உறிஞ்சுகிறார்கள் வட்டிக் கடைக்காரர்கள், மார்வாடிகள், பான் புரோக்கர்கள் என்று சொல்பவர்கள் எல்லாம், இந்தச் சட்டம் வந்த பிறகு இந்தச் சட்டத்தினுடைய பலன் ஏழைகளுக்கு கிட்ட வேண்டும் என்று நாம் விழைகிறபோது, ஏன் நீட்டிப்பு, நீட்டிப்பு என்று சேட்பது ஏழை மக்களுடைய நலனுக்காக வாதாடுவதாக அமையாது என்பதை நான் அவைக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரைக்கும் 15,268 அடகுக் கடைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். பான் புரோக்கர்ஸ், மணி லெண்டர்ஸ் என்று சொல்லக் கூடிய வட்டிக் கடைக்காரர்கள் 3,252 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களைப் பொறுத்த வரைக்கும் இந்தச் சட்டமே வேண்டாம் என்ற கருத்தைக் கூட மாண்புமிகு உறுப்பினர் ராஜமாணிக்கம் அவர்கள் பேசுகின்றபோது எடுத்துச் சொன்னார்கள். அவர்கள் கருத்தைச் சொன்னார்கள். இந்தச் சட்டத்தின் மூலமாக கடன் ரத்து என்று வருகிறபோது பல்லாயிரக் கணக்கான ஏழை எளியவர்களுக்கு கடன் பெற வேறு வசதியில்லாமல் போய் விடுகிறது என்று சொன்னார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் பொன்னாம்மாள் அவர்கள் பேசுகின்றபோது, மாண்புமிகு உறுப்பினர் ராஜமாணிக்கம் அவர்களுக்கு விளக்கம் அளிக்கின்ற வகையில் அவர்கள் பேசினார்கள், இந்தச் சட்டத்தில்

Money Lenders' Act and Pawn Brokers' Act.

என்ற சட்டங்கள் எல்லாம் நடை முறையில் இருப்பது நமக்குத் தெரியும். 12 சதவீதம் வட்டி ஒரு ரூபாய்க்கு என எழுதுவார்கள். ஆனால் உண்மையிலேயே அப்படி 1 ரூபாய்க்கு தருகிறார்களா? என்றால் இல்லை என்பதை அவை நன்கு அறியும்.

1983 நவம்பர் 18] [திரு. சி. பொன்னையன்]

(பிற்பகல் 12-10).

அங்கத்தினர்கள் பல முறை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒரு ரூபாய் என்று எழுதிவிட்டு, 3 ரூபாய் வட்டி, 4 ரூபாய் வட்டி, 48 சதவீதம் வட்டி, 36 சதவீதம் வட்டி என உண்மையிலேயே வட்டியை வைத்து, அந்த வட்டியைக் கூட உதாரணமாக கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் ரூபாய் அல்லது 100 ரூபாய் கடன் கொடுக்கிறார்கள் என்றால், 100 ரூபாய்க்கு 48 ரூபாயை வட்டியாக முன்னமேயே எடுத்து விட்டு, மீதம் உள்ள பணத்தை மட்டுமே அந்த ஏழைகளுக்கு தருகிற, மனிதாபிமானம் இல்லாமல் கடிய முறையிலே வட்டிக் கடைக்காரர்கள் பெரும்பாலும் செய்து வருவது நாடு அறியாத ஒன்று அல்ல. ஆனால் இந்தக் கொடுமைகளிலிருந்து அந்த ஏழைகளைக் காக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையின் அடிப்படையிலும் ஏழைகளின் நலனில் இந்த அரசு அக்கரையோடு இருக்கின்ற காரணத்தினாலும் தான், 4800 ரூபாய்க்கு கீழே வாங்கியவர்கள், சிறு உழவர்களாக இருந்தாலும் சரி, குறுநில உழவர்களாக இருந்தாலும் சரி, நிலமற்ற ஏழைகளாக இருந்தாலும் சரி, நகர்ப்புற நலிந்த பிரிவு மக்களாக இருந்தாலும் சரி, ஓரளவிற்கு ஊதியம் பெற்று, அந்த ஊதியம் 4800-ஐ தாண்டாத நிலையிலே உள்ள மக்களாக இருந்தாலும் சரி, அவர்களுக்கு இந்தச் சட்டத்தின் மூலமாக ஒரு நன்மையை செய்து தர வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு தான் இந்தச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது.

இதிலே இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். நகையை, பாத்திரத்தை எல்லாம் அடகு வைத்து, அந்த வட்டிக் கடைக்காரர்கள் அதையெல்லாம் விற்கக் கூடிய நேரத்திலே, ஏழைகளால் கட்ட முடியாது. 100க்கு 48 ரூபாய் வட்டி என்று இருக்கிற போது வட்டியை முன் கூட்டியே முன் பணமாக பிடித்து விட்டு தருகிறபோது, அந்தக் கடனை வாங்குகிற ஏழை, கண்டிப்பாக எந்தக் காலத்திலேயும் அந்தக் கடனை திருப்பித் தரமாட்டான். நகை அவர்களுக்கு போய் விடுகிறது. ஒரு ஆண்டு, இரண்டு ஆண்டு பார்க்கிறான் கடன் கொடுத்தவன். இது தான் வாய்ப்பு என எண்ணுகிறான். ஏழைகளின் சோதனையைப் பயன்படுத்தி, நகையை விற்று விடுகிறான். பாத்திரங்களை, மற்ற பிராப்பர்ட்டிகளையும் விற்று விடுகிறான். இந்தக் கொடுமைகளையெல்லாம் போக்குவதற்கு ஒரு காம்பிரஹென்சிவ் லெஜிஸ்லேஷன் என்று முழுவதும் மாற்றங்கள் நிறைந்த, ஏழை எளியவர்களின் நலனை பேணக்கூடிய ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வர இந்த அரசு ஏற்கெனவே அறிவிப்புச் செய்து, அதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு, மைய அரசின் ஒப்புதலோடு அந்தச் சட்டத்தை இயற்ற இருக்கிறது என்பதை அடகு கடைக்காரர்கள் சட்ட முன்வடிவிலே பேசும்போது ஏற்கெனவே நான் அவைக்கு கூறியிருக்கிறேன்.

[திரு. சி. பொன்னையன்]

[1983 நவம்பர் 18]

அப்படி ஒரு புதிய சட்டம் வருகிறபோது 12 சதவீதம் என்று இருந்தால், 13 சதவீதம் அந்த வட்டிக் கடைக்காரன் வட்டியை விதிப்பானேயானால், அப்போது அவர்களுக்கு சிறைத் தண்டனை கூட, குறைந்த பட்சம் கொடுக்க வேண்டும். வட்டியை முன்கூட்டியே பிடித்துக் கொள்வதும், அதிகப்படியான வட்டியை விதிப்பதும் அல்லது நகை போன்ற சொத்துக்களை, அவன் ஏழ்மையைப் பயன்படுத்தி ஏமாற்றி விற்று விடுவதும், அல்லது நகைகள் போன்ற சொத்துக்களையெல்லாம் பத்து இலட்சம், 30 இலட்சம் ஒரு கோடி என, நகைகளையெல்லாம் அடகுக்கு வாங்கி திடீர் என்று தமிழகத்தை விட்டே ஓடிவிடுவது ; முகவரியே தெரியாமலே ஓடி விடுவது போன்ற கொடுமைகளிலிருந்து ஏழைகள் காக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காக இந்தக் கொடுமைகளையெல்லாம் களையக் கூடிய குறைந்த பட்ச சிறைத் தண்டனை அளிக்கக் கூடிய ஒரு புதிய சட்டத்தை இந்த அரசு விரைவிலே கொண்டு வர இருக்கிறது என்பதையும் ஏற்கெனவே நான் அவைக்கு தெரிவித்தேன்.

அந்த அடிப்படையில் பிரச்சினைகளை நாம் அணுகுகிறோம். மாண்புமிகு உறுப்பினர் ராஜமாணிக்கம் அவர்கள் பேசுகிறபோது கூட்டுறவுக் கடன் பற்றிச் சொன்னார்கள். ஜப்தி போன்ற நடவடிக்கைகள் எடுப்பது பற்றி சொன்னார்கள். நான் மன்னிக்க வேண்டுகிறேன். அது மிகத் தவறான தகவல். அரசு தெளிவாக எழுத்து மூலமாக முதலமைச்சருடைய ஆணையைப் பெற்று உத்தரவிட்டிருக்கிறது. எந்த ஒரு கூட்டுறவுக் கடனுக்கும், வறட்சியால் பாதிக்கப்பட்ட தமிழகத்து மக்கள், இன்னல்களுக்கு இடர்பாடுகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருக்கிற காரணத்தால், மைய அரசு விவசாயிகள் வாங்கிய கடனை திரும்ப பெறுங்கள் என்று வற்புறுத்திய போதிலும், ரிசர்வ் வங்கி வற்புறுத்திய போதிலும், உலக வங்கி அடுத்த பயிருக்கு கடன் தர மாட்டோம், தமிழகத்தை இருட்டடிப்புச் செய்து விடுவோம் என்று கூறிய போதிலும், விவசாயிகள் கடனை ரத்து செய்ய மத்திய அரசு மறுத்து விட்ட போதிலும், இந்த அரசைப் பொறுத்தவரைக்கும், ஜப்தி நடவடிக்கைகள் அறவே கூடாது என்று தெளிவான உத்தரவுகளை ஏற்கெனவே இட்டிருக்கிறது என்பதை நான் அவையின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

விவசாயிகளுக்கு ஏழைகளுக்கு கூட்டுறவுத் துறையிலே என்ன செய்தீர்கள் என்று கூடக் கேட்டார்கள். இந்த அரசு தான், புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களுடைய அரசு தான், பாரத இந்திய வரலாற்றிலே எந்த மாநிலத்திலும் இது காறும் இல்லாத அளவுக்கு வரலாற்றுச் சிறப்பாக 125 ஃகாடி ரூபாய் உழவர்கள் மீது சுமத்தப்பட்ட கடனை, வட்டியை, முழுவதும் ரத்து செய்தது. மேற்கொண்டு 75 கோடி ரூபாய் கடனை

1983 நவம்பர் 18] [திரு. சி. பொன்னையன்]

உழவர்கள் உலக வங்கிக்கு ரிசர்வ் வங்கி மூலமாக, தற்போதைய நபார்ட் மூலமாக கட்ட வேண்டிய கடனை, உழவர்களால் முடியாத நிலைமைக்கு தள்ளப்பட்டபோது, 'உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு' என்ற திருக்குறளுக்கு ஒப்ப, புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களுடைய அரசு உழவர்கள் கட்ட வேண்டிய கடனை, அவர்கள் கட்ட முடியாது தவித்த நிலையில், பரவாயில்லை உங்களுக்காக அந்தக் கடனை இந்த அரசு கட்டும் என்று சொல்லி, கட்டி, அந்த உழவர்கள் அடுத்தக் கடனை பெறக் கூடிய வாய்ப்பை ஏற்படுத்தி தந்தது, இந்திய வரலாற்றிலேயே தமிழக அரசு ஒன்று தான். இப்படி 200 கோடி ரூபாய் சலுகைகளை இந்த 5 ஆண்டுக் காலத்தில் உழவர்களுக்கு தமிழக அரசு செய்திருக்கிறது என்பதை நான் கூறிக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் மேலும் ஒன்றைச் சொன்னார்கள். தஞ்சை மாவட்டத்திலே இருக்கிற விவசாயப் பெருங்குடி மக்களுக்கு எந்த ஒரு நிவாரணமும் இல்லை என்று சொன்னார்கள். அதற்கும் நான் மறுப்பைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அந்த 200 கோடி ரூபாய் சலுகையை தமிழக அரசு உழவர்களுக்கு அளித்திருக்கிறதே, அதிலே பெரும்பான்மையான சலுகைகளைப் பெற்றிருப்பது தஞ்சை மாவட்டம் தான் என்பதை நான் பெருமையோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

வறட்சிப் பணிகளில் கடந்த 3 ஆண்டு காலமாக தஞ்சை மாவட்டத்திலே உள்ள உழவர்களுக்கு போதிய சலுகை செய்ய வில்லை என்ற குற்றச்சாட்டைச் சொன்னார்கள். தஞ்சைத் தரணி இது காரும் பஞ்சத்தைச் சந்திக்கவே இல்லை என்று சொல்லவில்லை. சந்தித்து இருக்கிறது. தி.மு.க. ஆட்சிக் காலத்திலேயே சந்தித்து இருக்கிறது. ஆனால் புரட்சித்தலைவர்திரு. எம்.ஜி.ஆர். அவர்களுடைய ஆட்சியிலே தஞ்சைத் தரணியிலே அது போன்ற பஞ்சம் ஏற்பட்டபோது கர்நாடக மாநிலத்திலிருந்து தண்ணீர் காவிரியிலே விடப்படாத நிலை ஏற்பட்ட போது அந்த உழவர்கள் எல்லாம் பாதிப்புக்கு உள்ளாகக் கூடாது என்ற நல்ல நோக்கத்தோடு, 12 கோடி ரூபாய்த் திட்டத்தில் 5 ஆயிரம் பில்டர் டியூப் வெல்ஸ் அமைத்து இது காரும் தமிழகத்திலே முதல் முறையாக தஞ்சைமாவட்டத்துவிவசாயிகளின் வயிற்றில் பாலை வார்த்திருக்கிற அரசு இந்த அரசுதான் என்பதை நான் திரு. ராசமாணிக்கம் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. சிவசாமி அவர்கள் பேசுகிறபோது 'நோ டைம் லிமிட்' என்ற முறையிலே இந்தச் சட்டத்தை நீட்டித்துக் கொண்டே போகக் கூடாது, எப்போதும் நிரந்தரமாக அமல் படுத்த வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இந்தச் சட்டம் அப்படி எப்போதும் அமலில் இருக்க வேண்டுமானால் 4,800 ரூபாய்க்கும் கீழே வரு

[திரு. கி. பொன்னையன்] [1983 நவம்பர் 1]

மானம் உள்ளவர்கள் கடன் வாங்கிய அனைவருடைய கடனும் ரத்து செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லுகிற போது, இந்தச் சட்டம் எப்போதும் அமலில் இருக்க வேண்டுமென்ற நிலை வந்தால் 4800 ரூபாய்க்கு கீழே வருமானம் உள்ளவர்கள் எந்த இடத்திலும் எவரிடத்திலும் கடன் வாங்க முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டு விடும் என்பதை கவனத்திலே கொள்ள வேண்டும் என்று எடுத்துச் சொல்லி இந்த சட்ட முன் வடிவை அவை நிறைவேற்றித் தர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி :

“தமிழ்நாடு 1983 ஆம் ஆண்டு கடன் நிவாரண (இரண்டாவது திருத்த) சட்ட முன் வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன் வடிவு எண் 43/1983) ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப் பெற வேண்டும்.”

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப் பெற்று, நிறைவேற்றப் பெற்று, சட்ட முன் வடிவு பிரிவு வாரியாக ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப் பெற்றது.

பிரிவு 2 முதல் 4 வரை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப் பெற்று, நிறைவேற்றப்பெற்றன.

பிரிவு 1, முகப்புரை, நெடுந்தலைப்பு ஆகியவை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப் பெற்று நிறைவேற்றப் பெற்றன.

மாண்புமிகு திரு. கி. பொன்னையன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன்:

“தமிழ்நாடு 1983 ஆம் ஆண்டு கடன் நிவாரண (இரண்டாவது திருத்த) சட்ட முன் வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன் வடிவு எண். 43/1983) நிறைவேற்றப்பெற வேண்டும்”.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப் பெற்று சட்ட முன் வடிவு நிறைவேற்றப் பெற்றது.